

KANCELARIA ADWOKACKA

adw. Jerzy Karczmarek

ul. Ratuszowa 3/4, 78-100 Kołobrzeg

tel./fax 94 35 261 64, tel. kom. 601 791 574

e-mail: juris@post.pl, NIP 671 001 26 59

Ko BS nr 02856610260301751720020001

Kołobrzeg, dnia 28.12.2011r.

Do
Trybunału Konstytucyjnego
Al. J. Ch. Szucha 12a
00-918 Warszawa

Skarżący: R G przebywający w Areszcie Śledczym, reprezentowany przez adw. Jerzego Karczmarka, z Kancelarii Adwokackiej w Kołobrzegu przy ul. Ratuszowej 3 / 4, nr wpisu na listę adwokatów 138/09.

Skarga konstytucyjna o stwierdzenie niezgodności art. 126 § 1 Kodeksu karnego wykonawczego z Konstytucją w zakresie, w jakim przepis ten z wynagrodzenia za pracę, wpłat na rzecz skazanego lub z innych źródeł nakazuje gromadzić fundusz, przekazywany skazanemu w chwili zwolnienia z zakładu karnego.

W imieniu skarżącego R G, którego jestem pełnomocnikiem z urzędu, wnoszę o stwierdzenie, że: art. 126 § 1 Kodeksu karnego wykonawczego w zakresie, w jakim przepis ten z wynagrodzenia za pracę, wpłat na rzecz skazanego lub z innych źródeł nakazuje gromadzić fundusz, przekazywany skazanemu w chwili zwolnienia z zakładu karnego - jest niezgodny z art. 64 Konstytucji.

Uzasadnienie

Orzeczeniem Sądu Rejonowego w K zasądzono na rzecz skarżącego R G kwotę zł tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych. W chwili wydania orzeczenia skarżący przebywał w Areszcie Śledczym. Po przekazaniu powyższej kwoty na rachunek skarżącego w Areszcie Śledczym, pobrano z niej zł. celem zasilenia funduszu przeznaczonego na potrzeby skazanego po zwolnieniu z zakładu karnego zwanego potocznie „żelazną kasą”, o której mowa w art. 126 § 1 Kodeksu karnego wykonawczego. Takie działanie uznał skarżący za naruszenie przysługującego mu prawa własności, gwarantowanego w art. 64 Konstytucji, dlatego też złożył on skargę do Sądu Penitencjarnego w S celem wyrażenia swej dezaprobaty dla takiego postępowania. Sąd ten orzekł w trybie nadzoru w dniu .08.2011r., sygn. akt, iż dokonane potrącenie kwoty zł z konta skarżącego w celu umieszczenia jej w funduszu przekazywanym skazanemu w chwili zwolnienia z zakładu karnego jest uzasadnione, bowiem przepis art. 126 § 1 Kodeksu karnego wykonawczego wyraźnie nakłada obowiązek utworzenia takiego funduszu i gromadzenia w nim określonych kwot.

Dowód: 1) pismo Sądu Penitencjarnego z dnia .08.2011r., sygn. akt

2) wyjaśnienia R G z dnia .12.2011r. dla adwokata str. 1 i 2.

Od tego stanowiska Sądu skarżący złożył w dniu .09.2011r. odwołanie, które zostało rozpatrzone negatywnie przez Sąd Penitencjarny w dniu .09.2011r., sygn. akt, z jednoczesną informacją, iż na negatywne stanowisko Sądu Penitencjarnego sprecyzowane w piśmie z dnia .08.2011r., sygn. akt, nie przysługuje już żadne odwołanie i pisanie jakichkolwiek skarg do Sądu będzie bezprzedmiotowe, jako że Sąd nie będzie ich rozpatrywał, ani też w tym względzie nie będzie już więcej prowadził żadnej korespondencji ze skarżącym.

Zdaniem skarżącego, ostateczne stanowisko Sądu Penitencjarnego stwierdzające zasadność pobrania określonej kwoty z przychodu skarżącego wbrew jego woli celem przekazania tejże kwoty do funduszu „żelaznej kasy” spowodowało ograniczenie możliwości dysponowania własnością skarżącego i tym samym doprowadziło do naruszenia normy konstytucyjnej wyrażonej w art. 64 Konstytucji. Zdaniem strony skarżącej art. 64 pkt 1 wyraźnie stwierdza, iż każdy ma prawo do własności, zatem stosując wykładnię językową przedmiotowego przepisu należy uznać, iż użyte w nim słowo „każdy” oznacza wszystkich obywateli, bez jakichkolwiek ograniczeń, oraz, że prawo własności przysługuje każdemu człowiekowi niezależnie od tego, czy pozostaje on na wolności, czy też w placówce penitencjarnej.

Z kolei ust 2 omawianego artykułu dotyczy ochrony przedmiotowego prawa i również w tym przypadku własność została uznana za dobro podlegające ochronie prawnej w takim samym dla wszystkich obywateli zakresie – także niezależnie od tego, czy są oni osadzeni w areszcie czy też pozostają na wolności.

Własności w kontekście ochrony tego prawa, występuje również w Protokole Nr 1 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka. Zgodnie z art. 1 tego Protokołu (sporządzonego w Paryżu dnia 20 marca 1952 roku, Dz. U. z 1995 r. nr 36, poz. 175) każda osoba fizyczna i prawna ma prawo do poszanowania swego mienia. Nikt nie może być pozbawiony swojej własności, chyba, że w interesie publicznym i na warunkach przewidzianych przez ustawę oraz zgodnie z ogólnymi zasadami prawa międzynarodowego. Dopuszcza się jednak stosowanie przez państwa takich ustaw, które są konieczne do uregulowania sposobu korzystania z własności, zgodnie z interesem powszechnym lub w celu zabezpieczenia uiszczenia podatków bądź innych należności lub kar pieniężnych.

Fakt pobierania określonych kwot z przychodów osób osadzonych w placówkach penitencjarnych celem przeznaczenia ich na fundusz przekazywany tym osobom po opuszczeniu tychże placówek nie ma żadnego wpływu na realizację interesu publicznego, ani też nie spełnia funkcji zabezpieczającej uiszczenie podatków bądź innych należności mogących zasilić budżet Skarbu Państwa.

Przychody pozyskiwane przez osoby osadzone w zakładach penitencjarnych stanowią ich własność w tym samym rozumieniu, co własność osób pozostających na wolności. Zatem każdy obywatel powinien mieć możliwość dysponowania swoimi majątkiem według własnego uznania, ograniczenie tejże możliwości w bliżej nieuzasadnionych celach nie powinno być akceptowane. W miejscu tym należy zaznaczyć, iż brak jest uzasadnienia dla pobierania określonych kwot z przychodów osoby osadzonej w areszcie celem dokonania ich późniejszego zwrotu w razie opuszczenia przez tę osobę tegoż zakładu.

Ust 3 przywołanego wyżej przepisu wskazuje na możliwość ograniczenia prawa własności, wskazując wyłączną prerogatywę w tym zakresie ustawie i tylko w zakresie, w jakim nie narusza ona istoty prawa własności. W tym miejscu należy zaznaczyć, „istota” prawa własności jest pojęciem nieprecyzyjnym, z pewnością też było i będzie ono przedmiotem wykładni dokonywanej przez Sąd Najwyższy. W uchw. z 16.7.1980 r., III CZO 45/80 (OSP 1981, Nr 7-8, poz. 131) Sąd Najwyższy podkreślił, że możliwość korzystania z rzeczy oraz możliwość rozporządzania rzeczą stanowią istotę prawa własności.

Zatem uznać należy, iż pozbawienie osoby osadzonej w areszcie możliwości dysponowania swoimi przychodami jest równoznaczne z naruszeniem istoty prawa własności.

Dlatego art. 126 § 1 Kodeksu karnego wykonawczego w kwestionowanym zakresie na wstępie wskazanym jest niezgodny z Konstytucją.

Skarżący jak już powyżej nadmieniono wyczerpał tok instancyjny w przedmiotowej sprawie, przy czym stanowisko Sądu kończące postępowanie w tejże sprawie otrzymał on w dniu 26.09.2011r.

Dowód: data 26.09.2011r. w pieczęcie Aresztu Śledczego na kopercie przy piśmie Sądu Penitencjarnego z dnia .09.2011r., sygn. akt

Na wniosek skarżącego złożony do Sądu Rejonowego w K w dniu 27.09.2011r. o ustanowienie pełnomocnika z urzędu celem sporządzenia niniejszej skargi, Sąd Rejonowy w K postanowieniem z dnia .11.2011r., sygn. akt ustanowił takowego pełnomocnika, które to postanowienie przesłał Okręgowej Radzie Adwokackiej celem realizacji w dniu 2.12.2011r.

Dowód: 1) postanowienie Sądu Rejonowego w K z dnia .11.2011r., sygn. akt
2) pismo przewodnie Sądu do ORA z dnia 30.11.2011r. wraz z postanowieniem z datą wpływu 2.12.2011r.,
3) wyjaśnienia R G z dnia 12.12.2011r. dla adwokata – 2 str. 4 wiersz od dołu.

Decyzją nr z dnia .12.2011r. Dziekan Okręgowej Rady Adwokackiej w K wyznaczył pełnomocnika do reprezentowania skarżącego w przedmiotowej sprawie, którą następnie wyznaczonemu przesłał w dniu 5.12.2011r.

Dowód: decyzja nr z dnia .12.2011r. o ustanowieniu przez dziekana ORA pełnomocnika, doręczona pełnomocnikowi w dniu 5.12.2011r. (koperta i adnotacja pełnomocnika umieszczona na piśmie z dnia .12.2011r.).

Pełnomocnik po analizie akt sprawy znajdującej się w Sądzie Rejonowym w K – biorąc pod uwagę wymogi prawne skargi konstytucyjnej – zwrócił się pisemnie w dniu 7.12.2011r. do skarżącego z prośbą o dostarczenie niezbędnych orzeczeń władzy publicznej, z wydaniem których łączy on naruszenie praw i wolności konstytucyjnych, mających być podstawą skargi konstytucyjnej.

Dowód: pismo pełnomocnika z dnia 7.12.2011r. do R G z pocztowym dowodem nadania. W odpowiedzi na pismo pełnomocnika R G nadesłał w dniu 27.12.2011r. następującą dokumentację:

- 1) pismo z dnia .08.2011r. Sądu Penitencjarnego w S , sygn. akt
- 2) pismo z dnia .09.2011r. Sądu Penitencjarnego w S , sygn. akt
- 3) wyjaśnienia własne z dnia 12.12.2011r.

Dowód: koperta z Aresztu Śledczego zawierająca ww pisma z pieczęcią pocztową 22.12.2011r. oraz adnotacja pełnomocnika o odbiorze korespondencji z dnia 27.12.2011r.

KANCELARIA ADWOKACKA
adw. Jerzy Karczmarek
ul. Ratuszowa 3/4, 78-100 Kołobrzeg
tel./fax 94 35 261 64, tel. kom. 601 791 574
e-mail: jurys@post.pl, NIP 671 001 26 59
Ko BS nr 02856810260301751720020001

Załączniki:

- 1) 5 odpisów skargi konstytucyjnej wraz z załącznikami,
- 2) pełnomocnictwo do sporządzenia skargi.